

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/81/2014
Identifikačné číslo spisu:	6014200003
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6014200003.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobcu: N. K., narodený dňa XX.XX.XXXX, Z., zastúpeného: Mgr. Alan Zvara, advokát, SNP 1/A, Veľký Krtíš, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa - ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 39720-4/2013-BA zo dňa 08.11.2013 o povinnosti vrátiť nemocenské, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/1/2014-22 zo dňa 28.08.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/1/2014-22 zo dňa 28. augusta 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou napadol rozhodnutie žalovaného č. 39720-4/2013-BA zo dňa 08.11.2013, ktorým žalovaný podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon“) potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Veľký Krtíš, č. 200-001481-CA06/2013 zo dňa 10.06.2013. Týmto rozhodnutím správny orgán prvého stupňa podľa § 236 ods. 1 písm. a) zákona rozhodol o povinnosti žalobcu vrátiť nemocenské za obdobie od 17.10.2011 do 31.10.2011 v sume 78 Eur a od 30.01.2012 do 12.01.2013 v sume 2.054,70 Eur, spolu v celkovej sume 2.132,70 Eur. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že neobstojí žalobcom uplatnený dôvod nezákonnosti rozhodnutia žalovaného, spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení, nakoľko nemá oporu v ustanovení § 236 ods. 1 písm. a) zákona. Žalobca namietal, že povinnosť vrátiť neprávom vyplatenú dávku podľa § 236 ods. 1 zákona má jej príjemca len v takom prípade, ak bolo v konaní zistené, že vedel alebo musel z okolností predpokladať, že dávka mu bola vyplatená neprávom, no s tým sa krajský súd nestotožnil. Popri tom poukázal na tri prípady, v ktorých je príjemca neprávom vyplatené dávky

povinný dávku v zmysle ustanovenia § 236 ods. 1 zákona vrátiť.

V prípade ustanovenia § 236 ods. 1 písm. a) zákona ide o situáciu, keď neoprávnený príjemca nesplnil povinnosť stanovenú zákonom, z čoho logický vyplýva taký výklad daného ustanovenia, že povinnosť vrátiť dávku vznikne jej prijímateľovi len vtedy, ak príjemca dávky porušil takú zákonom stanovenú povinnosť, v dôsledku porušenia ktorej bola dávka neprávom vyplatená. Je teda zrejmé, že musí ísť o povinnosť, s porušením ktorej v príčinnej súvislosti došlo k nesprávnemu vyplateniu dávky. V tomto prípade je teda upravená náprava nezákonného stavu spočívajúceho v nesprávnom vyplatení dávky, ku ktorému došlo pre pochybenie príjemcu dávky.

Ďalšie dva prípady súvisia s ustanovením § 236 ods. 1 písm. b) zákona a s ustanovením § 236 ods. 1 písm. c) zákona. V oboch prípadoch ide o situáciu, keď dôjde k nesprávnemu vyplateniu dávky v dôsledku pochybenia žalovaného, pričom v prípade podľa písm. b) ide o nevynútené pochybenie, v prípade písm. c) o pochybenie vynútené, t. j. na základe konania, či zámernej nečinnosti toho, komu bola dávka neprávom vyplatená.

Z uvedeného následne vyplýva, že vrátiť neprávom vyplatenú dávku nemusí len taký neoprávnený prijímateľ, ktorý neporušil žiadnu svoju povinnosť, ktorú mu ukladá zákon vo vzťahu k predmetnej dávke, a zároveň bol dobromyseľný ohľadom vyplatenej dávky, t. j. nevedel ani nemohol z okolností predpokladať, že dávka je vyplácaná neprávom a ani žiadnou svojou aktivitou či vedomím, úmyselným zamlčaním skutočností rozhodných pre priznanie dávky, či určenie jej správnej výšky nezapríčinil, že bola vyplatená neoprávnene.

Súd mal za preukázané, že žalobca sa jednoznačne dopustil porušenia povinnosti platiť poistné na nemocenské poistenie za obdobie od 01.07.2004 do 30.06.2006, pričom tak neurobil ani v lehotách podľa ustanovenia § 31 ods. 1 písm. b) zákona. Súd tak dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je výsledkom správneho právneho posúdenia rozhodných skutočností, ktoré z hľadiska skutkového neboli medzi účastníkmi sporné.

Krajský súd sa vyjadril aj k námietke nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia s tým, že uviedol, že rozhodnutie možno považovať za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov len vtedy, ak nemá dôvody vôbec alebo ak v odôvodnení rozhodnutia absentujú skutočnosti, na základe ktorých správny orgán rozhodol. Môže ešte spočívať v tom, že chýbajú skutkové dôvody, určite však nie v tom, že sa správny orgán nevyroval so všetkými námietkami účastníka konania. Navyše musí ísť o vady tých skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, preto pôjde hlavne o prípady, kedy bolo rozhodnuté na základe skutočností, ktoré neboli v konaní vôbec zisťované alebo boli zistené z dôkazov, ktoré boli získané v rozpore so zákonom.

Súd sa zaoberal aj ďalším žalobným dôvodom, podľa ktorého napadnuté rozhodnutie trpí nepreskúmateľnosťou, pretože žalovaný nevysvetlil chyby a nezrovnalosti vo svojom informačnom systéme, na základe ktorých by sa dala jednoducho vysvetliť vedomosť alebo nevedomosť žalobcu o nedoplatkoch. Takýmito vadami však preskúmané rozhodnutie netrpí.

Krajský súd uviedol, že preskúmané rozhodnutie má v zmysle ustanovenia § 209 ods. 4 zákona všetky zákonom požadované náležitosti, preto nebolo možné vyhovieť námietke nepreskúmateľnosti pre nevyrovnanie sa s námietkou odvolateľa. Súd bol naopak presvedčený, že ak by zo strany žalobcu došlo k splneniu povinnosti a predloženiu príslušných výkazov o jeho príjmoch za roky 2003 a 2004, žalovaný by mohol mať vedomosť o žalobcovej povinnosti platiť poistné aj v období od 01.07.2005 do 30.06.2006, teda mohol toto poistné žalobcovi v prípade jeho nezaplatenia predpísať.

Súd ešte poukázal na skutočnosť, že nevedenie žalobcu ako dlžníka v informačnom systéme žalovaného samo o sebe nemá žiadny vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Dokonca ani žalobca v žalobe neuviedol, že by tým došlo k porušeniu niektorého ustanovenia zákona. Dodal, že v zmysle ustanovenia § 293bn zákona malo Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky povinnosť oznámiť žalovanému údaje o jednotlivých obdobiach zárobkovej činnosti samostatne zárobkovo činnnej osoby prvýkrát v roku 2011, a

to za rok 2010, pričom v predchádzajúcom období takúto povinnosť zákon Finančnému riaditeľstvu neukladal. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nedisponoval pre nečinnosť žalobcu žiadnym podkladom, na základe ktorého by mohol určiť žalobcu ako dlžníka na poisťnom za predmetné obdobie.

S poukazom na zákon o sociálnom poistení súd zdôraznil, že zákon v žiadnom zo svojich ustanovení nezbavuje zodpovednosti za neprávom vyplatenú dávku, a to ani čiastočne neoprávneného príjemcu dávky, ktorý porušil svoje povinnosti stanovené zákonom, v dôsledku porušenia ktorých došlo k neoprávnenej výplate dávok. Zákon navyše nepozná ani spoluzodpovednosť žalovaného, kedy sám nesplní povinnosti uložené mu zákonom.

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Rozsudok krajského súdu napadol žalobca včas podaným odvolaním z dôvodov ustanovených v § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., teda že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

S poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku žalobca poukázal na to, že prvostupňový súd videl v konaní žalobcu porušenie povinnosti platiť poisťné na nemocenské poistenie, no ďalej už neuviedol, či išlo o konanie úmyselné, neúmyselné prípadne dobromyseľné.

Upriamil pozornosť na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 236 ods. 1 písm. a), b), c) zákona prvostupňovým súdom, ktorá spočívala v tom, že tento na základe logického výkladu zaradil žalobcu pod písmeno a), teda že si žalobca nesplnil povinnosť uloženú zákonom.

Podľa žalobcu je neprípustný takýto extenzívny výklad daného ustanovenia v neprospech žalobcu, najmä z hľadiska, že výklad by mal byť konformný s Ústavou, čo znamená, že by mal byť v súlade s princípom právnej istoty. Má za to, že aj keď je zákon neprimerane prísny a jednostranný v určovaní práv a povinností sociálno-poisťných vzťahov, práve súdne zložky by mali vykladať tieto predpisy v prospech platiteľa poisťného. Dodal, že výklad v prospech platiteľa poisťného by mal vyplývať aj zo zásady, že zodpovednosť príjemcu dávky a jej následné vrátenie ako dôsledok nesplnenia povinností má sankčný charakter, a teda aj v prípade akýchkoľvek trestných, resp. sankčných pochybností by sa malo prihliadať a vykladať zákon v prospech fyzickej alebo právnickej osoby.

Ďalej uviedol, že pri výklade ustanovenia § 236 ods. 1 písm. a) zákona metódou ad absurdum by bol každý subjekt povinný pri porušení akejkoľvek drobnej povinnosti v zákone vrátiť dávku. V zákone pritom nemožno nájsť ani zmienku o tom, že by práve toto porušenie povinností malo mať príčinnú súvislosť s výplatou dávky, takže možno usúdiť, že akékoľvek porušenie povinností či už len oznamovacej ako pri zmene bydliska alebo zmene mena by malo za následok vrátenie dávky sociálneho poistenia.

Ak by aj bola, v súlade s výkladom prvostupňového súdu, potrebná príčinná súvislosť, je nutné položiť si otázku, či porušenie tejto povinnosti späté za roky 2004 až 2006 má za následok určenie výšky nemocenskej dávky, alebo ide len o nepodstatnú požiadavku zákona. Zdôraznil, že podmienka zaplatenia dlžného poisťného bola splnená od okamihu, keď sa žalobca o tejto skutočnosti dozvedel a dlžné poisťné vyplatil.

Do tohto času ho žalovaný utvrdzoval v tom, že nemá voči nemu žiadnu pohľadávku z titulu nezaplateného poisťného. Dodal, že ak aj poberal dávku nemocenského poistenia, toto jeho konanie nemožno klasifikovať zreteľne ako vedomé alebo nevedomé, ale nesporne najvhodnejšie by bolo toto konanie označiť ako dobromyseľné, hlavne so zreteľom na prejavy žalovaného ohľadne utvrdzovania žalobcu v tom, že nemá nedoplatky na poisťnom.

Poznamenal ešte, že ak by sa predmetný vzťah podriaďoval pod súkromné právo, tak by neboli vznikli pochybnosti o tom, že žalobca konal v súlade so zákonom a ako dlžník sa v ničom neprevínil, preto náš

právny poriadok zrejme nie celkom v súlade s ústavou preferuje v sociálno-poistných vzťahoch sociálnu poisťovňu nad platiteľom poistného.

Uviedol, že napriek skutočnosti, že to ustanovenia o zodpovednosti sociálnom poistení nepripúšťajú, ide tu o delnú zodpovednosť, pretože žalovaný si tiež neplnil dôsledne svoje povinnosti, a to hlavne s ohľadom na ustanovenie § 242 ods. 1 zákona o kontrolnej činnosti, z ktorého vyplýva, že žalovaný vykonáva na plnenie povinností ustanovených týmto zákonom kontrolnú činnosť, ktorú nazýva vonkajšia kontrola. Tým sa vyvracia tvrdenie prvostupňového súdu, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu niektorého z ustanovení zákona v tom, že tento nevedol žalobcu v informačnom systéme ako dlžníka. Žalobca preto považuje za jednoznačné, že neplatenie poistného žalobcom za uvedené roky bolo spôsobené aj samotným žalovaným, pričom žalobca mal záujem o spätné vyplatenie dlžného poistného pred vznikom dávky nemocenského, avšak nemohol o tomto dlžnom poistnom vedieť, nakoľko o ňom nevedel ani žalovaný.

Na základe uvedeného požiadal žalobca, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolaniu vyhovel.

Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril podaním zo dňa 31.10.2014, v ktorom poukázal na doterajší priebeh konania. Uviedol, že sa v celom rozsahu pridrža skutkového stavu veci, ktorý podrobne opísal vo vyjadrení k žalobe. Uviedol, že dňa 02.01.2002 vznikla žalobcovi prvýkrát účasť v systéme sociálneho poistenia ako povinne poistenej samostatne zárobkovo činnéj osobe a v informačnom systéme žalovaného bol ako povinne nemocensky poistená samostatne zárobkovo činná osoba registrovaný v období od 02.01.2002 do 03.03.2010 a od 01.10.2011. Žalobcovi ako povinne poistenej samostatne zárobkovo činnéj osoby z poistného vzťahu vyplynuli zákonom stanovené povinnosti.

S poukazom na ustanovenie § 228 ods. 1 a ods. 2 zákona (v znení účinnom do 31.12.2010) poukázal žalovaný na skutočnosť, že na účely posúdenia vzniku a zániku povinného sociálneho poistenia samostatne zárobkovo činnéj osoby, ako aj pre určenie vymeriavacieho základu na platenie poistného bola podľa zákona účinného do 31.12.2010 pre samostatne zárobkovo činnú osobu ustanovená povinnosť preukazovať relevantné údaje na tlačive výpis z daňového priznania, vrátane opravného výpisu a dodatočného výpisu z daňového priznania s tým, že tlačivo malo formu vyhlásenia. Výpis z daňového priznania a príjmy v ňom uvedené slúžili na účely posúdenia vzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnéj osoby a na účely stanovenia jej vymeriavacieho základu na určenie poistného na nemocenské poistenie, poistného na dôchodkové poistenie a poistného do rezervného fondu solidarity.

Upriamil pozornosť na skutočnosť, že ak osoba samostatne zárobkovo činná nepredloží výpis z daňového priznania a nepodá prihlášku na sociálne poistenie, na základe údajov zistených z Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky vyzve príslušný útvar žalovaného túto osobu, aby si splnila dané povinnosti. Totiž bez toho, aby samostatne zárobkovo činná osoba predložila výpis z daňového priznania a bez podania prihlášky, žalovaný len na základe informatívnych údajov poskytnutých Daňovým riaditeľstvom Slovenskej republiky nezaeviduje samostatne zárobkovo činnú osobu ako poistenca a nestanoví ani predpis poistného.

V predmetnom prípade si žalobca, ako samostatne zárobkovo činná osoba, napriek písomným výzvam žalovaného nesplnil povinnosť predložiť výpis z daňového priznania za rok 2003 a za rok 2004, čím sa dopustil porušenia povinností ustanovených v § 228 ods. 1 a 2 zákona (v znení účinnom do 31.12.2010). V marci roku 2013, keď žalobca pri osobnej návšteve pobočky žalovaného riešil žiadosť o invalidný dôchodok, tento bol znova vyzvaný na predloženie výpisov z daňového priznania za rok 2003 a 2004. Keďže žalobca sa vyjadril, že nevie predložiť požadované výpisy, žalovaný spracoval predpisy poistného za uvedené obdobie podľa údajov z daňových priznaní, ktoré mu poskytlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky. Na základe toho dospel žalovaný k zisteniu, že žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnéj osobe vznikla povinnosť platiť poistné aj v období od 01.07.2004 do 30.06.2005 a v období od 01.07.2005 do 30.06.2006.

Žalovaný uviedol, že všeobecnou podmienkou pre vznik nároku na nemocenské žalobcu ako povinnej nemocensky poistenej samostatne zárobkovo činné osoby pri oboch dočasných pracovných neschopnostiach je zaplatenie poistného na nemocenské poistenie za obdobie a v lehote, ktoré ustanovuje § 31 ods. 1 písm. b) zákona (v znení účinnom do 31.12.2013). Z toho vyplýva, že na to, aby žalobcovi vznikol nárok na nemocenské pri dočasnej pracovnej neschopnosti vzniknutej dňa 17.10.2011 musel by mať poistné na nemocenské poistenie za obdobie od 02.01.2002 do 03.03.2010 zaplatené najneskôr 31.10.2011. Na to, aby žalobcovi vznikol nárok na nemocenské pri dočasnej pracovnej neschopnosti vzniknutej dňa 30.01.2012 musel by mať poistné na nemocenské poistenie za obdobie od 02.01.2002 do 03.03.2010 a za obdobie od 01.10.2011 do 31.12.2011 zaplatené najneskôr 31.01.2012. Žalobca však nedoplatok na poistnom za obdobie od 01.07.2004 do 30.06.2006 zaplatil až dňa 02.04.2013. Tým sa žalobca v podstate priznal k nesplneniu svojej povinnosti ako samostatne zárobkovo činné osoby.

Z dodatočného predpísania poistného mal žalovaný za to, že je zjavné, že žalobca, ako samostatne zárobkovo činná osoba, nesplnil všeobecnú podmienku nároku na nemocenskú dávku ustanovenú v § 31 ods. 1 písm. b) zákona (v znení účinnom do 31.12.2013) pri oboch dočasných pracovných neschopnostiach, a preto mu nemocenské v oboch prípadoch z tohto poistného vzťahu bolo priznané a vyplatené neprávom.

S poukazom na povinnosti vyplývajúce zo zákona pre žalobcu žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca nesplnil povinnosť uloženú mu zákonom, preto mal žalovaný za to, že bola preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním, resp. nekonaním žalobcu a vznikom preplatku na nemocenskom, ktorý bol spôsobený nesprávnym vyplatením dávky, na základe čoho bolo v danej veci v zmysle § 236 ods. 1 písm. a) zákona v znení zákona č. 310/2006 Z. z. vydané rozhodnutie o povinnosti žalobcu vrátiť nemocenské za obdobie oboch dočasných pracovných neschopností v celkovej sume 2.132,70 Eur. Dodal, že s uvedenou argumentáciou sa stotožnil aj Krajský súd v Banskej Bystrici.

K námietke žalobcu o nesprávnom právnom posúdení veci a nesprávnej aplikácii ustanovenia § 236 zákona žalovaný uviedol, že dané ustanovenie upravuje zodpovednosť v sociálnom poistení s tým, že žalovaný vo veci postupoval v súlade s ustanovením § 236 ods. 1 písm. a) zákona v znení zákona č. 310/2006 Z. z.

Žalovaný mal z predchádzajúceho zistenia skutočného stavu veci za preukázanú príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti žalobcom a nezákonným vyplatením dávky, na základe čoho sa nestotožnil s tvrdením žalobcu o tom, že porušenie akejkoľvek „drobnej“ povinnosti (napr. zmena bydliska, zmena mena) má za následok povinnosť vrátiť dávku. Poukázal, že je nutné, aby išlo o také porušenie zákona, ktoré je rozhodujúce a priamo ovplyvňujúce vznik, trvanie a zánik nároku na dávku, nárok na jej výplatu a jej sumu. Zdôraznil, že jednotlivé prípady zodpovednosti v sociálnom poistení sa prešetrujú individuálne a vždy sa vyžaduje preukázanie porušenia takej povinnosti, ktoré má za následok neprávom, resp. v nesprávnej sume vyplatenú dávku, preto tu nemožno zaradiť neoznámenie zmeny mena, resp. bydliska, ako uviedol žalobca v podanom odvolaní, keďže tieto skutočnosti nárok na dávku, resp. jej sumu neovplyvňujú.

Poznamenal, že ak by si žalobca splnil svoju povinnosť predložiť príslušné výpisy z daňových priznaní za roky 2003 a 2004, žalovaný by tak mal včas informácie o jeho povinnosti platiť poistné. Keďže danými informáciami nedisponoval, pri vydávaní potvrdení pre žalobcu vchádzal z údajov evidovaných vo svojom informačnom systéme, v ktorom z uvedených dôvodov nebol evidovaný nedoplatok na poistnom na nemocenské poistenie.

K námietke vzťahujúcej sa na dobromyseľnosť konania žalobcu vyjadril názor, že zákon nerobí rozdiely medzi úmyselným a neúmyselným, resp. dobromyseľným nezaplatením poistného, preto i neúmyselné nezaplatenie poistného sa kvalifikuje ako porušenie povinnosti stanovenej zákonom, z ktorej pre poistenca vyplýva zodpovednosť, napríklad v podobe povinnosti vrátiť dávku, ktorej vyplatenie bolo spôsobené porušením zákonnej povinnosti, tak ako to bolo v prípade žalobcu.

Vzhľadom na to, že žalovaný považoval preskúmané rozhodnutie za súladné so zákonom, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.09.2015 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Úlohou odvolacieho súdu bolo v intenciách dôvodov podaných v odvolaní posúdiť rozsudok prvostupňového súdu a zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým tento podľa § 236 ods. 1 písm. a) zákona rozhodol o povinnosti žalobcu vrátiť nemocenské za obdobie od 17.10.2011 do 31.10.2011 v sume 78 Eur a od 30.01.2012 do 12.01.2013 v sume 2.054,70 Eur, spolu v celkovej sume 2.132,70 Eur.

V danej veci má odvolací súd z administratívneho spisu za preukázané, že žalobcovi bolo dňa 30.05.2013 doručené oznámenie správneho orgánu prvého stupňa o začatí konania vo veci preplatku na nemocenskej dávke. Vo veci správny orgán rozhodol rozhodnutím č. 200-001481-CA06/2013 zo dňa 10.06.2013 tak, že podľa § 236 ods. 1 písm. a) zákona v znení zákona č. 310/2006 Z. z. uložil žalobcovi povinnosť vrátiť nemocenské v celkovej sume 2.132,70 Eur.

O odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa rozhodol žalovaný preskúmaným rozhodnutím, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a zároveň potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Dôvody tým, že žalobca si ako samostatne zárobkovo činná osoba nespĺnil pri dočasnej pracovnej neschopnosti vzniknutej dňa 17.10.2011 a 30.01.2012 všeobecnú podmienku nároku na nemocenskú dávku ustanovenú v § 31 ods. 1 písm. b) zákona, preto mu pri uvedených dočasných pracovných neschopnostiach bolo neprávom priznané a vyplatené nemocenské.

Odvolací súd mal za preukázané, že žalovaný za účelom prešetrovania predmetnej veci dopytoval odbor výberu poistného žalovaného, pričom tento dospel k záveru, že žalobca nepredložil výpisy z daňového priznania za rok 2003 a za rok 2004, čím nespĺnil zákonom ustanovenú povinnosť, a to ani po upozornení zaslaním výziev na ich predloženie. Žalobca nesplnením zákonnej povinnosti zaviniel, že mu bolo neprávom vyplatené nemocenské za obdobie od 17.10.2011 do 21.10.2011 v sume 78 Eur a od 30.01.2012 do 12.01.2013 v sume 2.054,70 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 v spojení s § 247 ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého

rozhodnutia.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že z vyššie uvedených skutočností a z ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení jednoznačne vyplýva, že žalobca ako samostatne zárobkovo činná osoba nesplnil zákonnú povinnosť predložiť výpisy z daňového priznania za rok 2003 a 2004, čím spôsobil, že mu bolo neprávom vyplatené nemocenské za obdobie dočasnej pracovnej neschopnosti od 17.10.2011 do 31.10.2011 a od 30.01.2012 do 12.01.2013 v celkovej sume 2.132,70 Eur.

Odvolací súd považoval na základe uvedeného rozhodnutie žalovaného za zákonné, preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že náhradu trov odvolacieho konania účastníkom s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. nepriznal, keďže žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovaný nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.